

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - תרומה קלד:

בְּמוֹ שֶׁהֵם מְתִיחִדִים לְמַעְלָה בְּאַחַד, אִם בְּךָ הִיא מְתִיחֶדֶת
לְמַטָּה בְּסוּד שֶׁל אֶחָד, לְהִיּוֹת עִמָּם לְמַעְלָה אֶחָד כְּנֶגֶד
אֶחָד. תְּקַדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶחָד לְמַעְלָה לֹא יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא
כְּבוֹדוֹ, עַד שְׁנַעֲשִׂית בְּסוּד שֶׁל אֶחָד כְּמוֹ שְׁלוֹ, לְהִיּוֹת אֶחָד
בְּאַחַד. וְהָרִי בְּאַרְנוֹ הַפּוֹד שֶׁל ה' אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד.

סוּד הַשַּׁבָּת, הִיא שַׁבַּת שְׁנֵאֲחֻזֹת בְּסוּד שֶׁל אֶחָד, לְהַשְׁרֹת
עֲלֶיהָ הַפּוֹד שֶׁל אֶחָד. תִּפְלַת עֶרֶב שַׁבָּת, שְׁהָרִי אִז מְתִיחֵד
כִּסֵּא הַכְּבוֹד תְּקַדֹּשׁ בְּסוּד שֶׁל אֶחָד, וּמִתְתַקַּנֶת שִׁישְׁרָה
עֲלֶיהָ הַמְלָךְ תְּקַדֹּשׁ הַעֲלִיּוֹן.

בְּשִׁנְכֻנְסַת הַשַּׁבָּת, הִיא מְתִיחֶדֶת וְנִפְרֶדֶת מֵהַצַּד הָאַחֵר,
וְכָל הַדִּינִים מְעַבְרִים מִפְּנֵה, וְהִיא נִשְׁאַרֶת בְּיַחֲוֹד שֶׁל אֹר
קְדוּשָׁה, וּמִתְעַטְרֶת בְּכִפּוּה עֲטוּרוֹת לְמַלְךְ תְּקַדֹּשׁ, וְכָל שְׁלִיטֵי
הָרָגוֹ וּבְעֲלֵי הַדִּין בְּלִם בּוֹרְחִים, (וּמַעֲבִירִים מִמַּגֵּד) וְאִין
שְׁלִטוֹן אַחֵר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. וּפְנִיָה מְאִירִים בְּאֹר עֲלִיּוֹן,
וּמִתְעַטְרֶת לְמַטָּה בְּעַם תְּקַדֹּשׁ, וְכִלְמֵי מִתְעַטְרִים בְּנִשְׁמוֹת
חַדְשׁוֹת. אִז רְאִישִׁית תִּתְפַּלֵּה, לְבָרֵךְ אוֹתָהּ בְּשִׁמְחָה, בְּפָנִים
מְאִירוֹת, וְלוֹמַר בְּרַכּוּ אֶת ה' הַמְּבָרֵךְ.

כְּגוֹוֹנָא דְאִינִין מְתִיחֶדִין לְעִילָא בְּאַחַד, אִם חֲבִי אִיחִי,
אֲתִיחֶדֶת לְתַתָּא בְּרוּזָא דְאַחַד, לְמַחֲוֵי עֲמֻחוֹן לְעִילָא חַד
לְקַבֵּל חַד, קַדִּישָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶחָד לְעִילָא, לֹא יִתִּיב עַל
פּוֹרְסִיָא דִּיקְרִיָה, עַד דְאִיחֵי אֲתַעֲבִידֶת בְּרוּזָא דְאַחַד
כְּגוֹוֹנָא דִּילִיָה, לְמַחֲוֵי אֶחָד בְּאַחַד. וְהָא אוֹקִימָנָא רִזָּא
דִּינִי אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד.

רִזָּא דְשַׁבָּת, אִיחֵי שַׁבָּת, דְאֲתַתְּחִידָא בְּרוּזָא דְאַחַד, לְמַשְׁרֵי
עֲלֵה רִזָּא דְאַחַד. צְלוֹתָא דְמַעְלֵי שַׁבָּתָא, דְהָא אֲתַתְּחִידֶת
פּוֹרְסִיָא וְקוּרָא קַדִּישָׁא, בְּרוּזָא דְאַחַד, וְאֲתַתְּקַנֶת לְמַשְׁרֵי
עֲלֵה מְלַכָּא קַדִּישָׁא עֲלָתָה.

כַּד עֵייל שַׁבָּתָא, אִיחֵי אֲתִיחֶדֶת וְאֲתַפְרִישַׁת מִסְטָרָא
אַחֲרָא, וְכָל דִּינִין מִתְעַבְרִין מִינָהּ, וְאִיחֵי אֲשַׁתְּאַרֶת
בְּיַחֲוֹדָא דְנִחִירוֹ קַדִּישָׁא, וְאֲתַעֲטַרֶת בְּכִפּוּה עֲטָרִין לְגַבֵּי
מְלַכָּא קַדִּישָׁא, וְכָל שׁוֹלְטָנֵי רוּגְזִין וּמְאִירֵי דִינָא בְּלַחוּ
עֲרֻקִין, (נִ"א וְאֲתַעֲבִרוּ מִינָהּ) וְלִית שׁוֹלְטָנֵי אַחֲרָא בְּכַלְחוּ
עֲלֵמִין. וְאֲנַפְהָא נְחִירִין בְּנִחִירוֹ עֲלָתָה, וְאֲתַעֲטַרֶת לְתַתָּא
בְּעִמָּא קַדִּישָׁא, וְכַלְחוּ מִתְעַטְרִין בְּנִשְׁמַתִּין חַדְתִּין. כְּדִין
שִׁירוֹתָא דְצְלוֹתָא, לְבָרְכָא לָהּ בְּחֻדְוָה, בְּנִחִירוֹ דְאֲנַפִּין,
וְלוֹמַר בְּרַכּוּ אֶת יְיָ הַמְּבָרֵךְ.

תורה נז

שאלו תלמידיו את רבי יוסי בן קסמא: אימתי בן דוד בא וכו'. אמר להן: לבשופל השער הזה ויבנה, ויפל ויבנה, ויפל; ואין מספיקין לבנותו, עד שבו דוד בא: (סנהדרין צח) רש"י: השער הזה: של ארם, שבארם היה באותה השעה: ואין מספיקין לבנותו: פעם שלישית:

לשון רבנו זכרנו לברכה

שאלו את רבי יוסי בן קסמא: אימתי יבוא בן דוד וכו': א דע, כי כל דבור ודבור שניצא מפי הקדוש ברוך הוא, נברא ממנו מלאך (חגיגה יד), וכל דבור ודבור נחלק לבמה ניצוצות, בבחינת (ירמיה כג): כפטיש יפוצץ סלע. כמו כן נבראו פמה וכמה מלאכים, לפי רב הניצוצות. ודבור הפולל את הניצוצות נברא מלאך, שהוא שר וראש על המלאכים שנבראו מן הניצוצות, והם מוחנהו. וכל מלאך ומלאך הוא ממנה על איזהו דבר, ואפלו כל אילנות ועשבים יש עליהם ממנים, כמה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (בראשית רבה פרשה י): אין לה עשב מלמטה שאין לו מלאך מלמעלה וכו'. וכל מלאך מקבל חיותו מהדבור, ומשפיע לתוך הדבר שנמנה עליו, הינו לאיזה עשב או דבר אחר שהוא ממנה עליו. ושני הכחות האלו, הינו כח שיש למלאך לקבל, וכח להשפיע, מכנים בבחינת ידים. ביד ימין מקבל חיותו, וביד שמאל משפיע. בבחינות: ומכה אותו ואומר לו: גדל (שם); והכאה היא בחינת שמואל. נמצא, שכל הרפואות תלויים בתורה, בבחינות (משלי ד): ולכל בשרו מרפא; כי התורה נותנת כח למלאכים, והמלאכים משפיעים לעשבים, ועשבים מרפאים בכח התורה. ומי שפוגם באמונת חכמים, ופורץ גדרם, אזי אין רפואה למכתו, בבחינות (שבת קי): דלמא חוויא דרבנן טרקה, שאין לו אסותא; כי הפורץ גדרם, עלי ידיעה מסיר הידים מן המלאכים, לפי בחינות הסרתו מדרך דברי רבנן. וזהו (דברים יז): לא תסור מן הדבר אשר יגידו לה ימין ושמואל – לפי בחינות הסרתו, אם סר מדרך דברי רבנן לימין, בזה סר ימין המלאך, ואין לו כח לקבל. ואם סר לשמואל, בזה סר יד שמואל מהמלאך, ואין לו כח להשפיע. וכשנפגם איזהו יד המלאך, אזי אין לזה האדם אסותא, כי זה העשב שבו תלוי רפואתו, אין לו כח לרפואתו, כי אין משפיע לו:

וזה בחינת (דברים כח): מכה אשר לא כתובה בתורה – זהו מיתת תלמיד חכם, הינו המיתה שתלמיד יחכמים ממיתין איזהו אדם. כי חולאת תבא לאדם על שעבר על דברי רבנן אין לו רפואה, והוא מת מן החולאת, זה המיתה באה עלידי מכה אשר לא כתובה בתורה, כי דברים שלא נכתבו בתורה, נמסרו לחכמים, ואנחנו מצוים לשמע מהם. ויש מי שפוזל

דבריהם, ואין מאמין דבריהם, מחמת שנדמה לו שמדאורייתא אינו כן, ועל ידי זה נחלה במכה שאין לו רפואה, ומת בה. ויש יסורין של אהבה, השולטין על האדם שהוא צדיק, והוא מכה ביסורין, ואין רפואתו תולה ברפואת עשבים, פי הוא איש צדיק, ולא פגם ידי המלאך, והימים הם שלמים. וזה (שה"ש ב): כי חולת אהבה אני, שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. הינו חולת אהבה יכולה היא לשלט על איש אהה, ואין רפואתו תולה בהימים הנ"ל, כי הימים בבחינתו הם שלמים, בבחינת: שמאלו תחת וכו':

וזהו (ברכות ה): כשבא רבי יוחנן לתנא שנחלה ביסורין ואמר לו: חביבין עליך יסורין, אמר: לא וכו', אמר לו: הב לי ידך וכו'. כי רבי יוחנן סבר שאלו יסורין הן יסורין של אהבה, וזהו ששאל אותו: חביבין עליך יסורין, ששאל אותו אם חביב עליו היסורין, הינו אם יסורין של אהבה הם. והשיב לו: לא וכו'. וכששמע רבי יוחנן שהיסורים לא של אהבה הן, חשב דילמא פגם, הם ושלום, בימים הנ"ל, ובשביל זה אין לו רפואה. וזה שאמר לו: הב לי ידך, כדי שידע אם פגם בדברי רבנן, הם ושלום, כנ"ל. ותקף פשיהב לו ידא אוקמוהו, פי לא היה יסורין של אהבה, ולא פגם בימים, בשביל זה היה יכול לחיות ולקום מחלו:

וזהו: ומשך אפירים בכחו, יקום ולא יאמין בחיין (איוב כד). פי על ידי שאין מאמין בתלמידיו חכמים הנקראים חיים, כמה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (ברכות יח): ובניחו בן יהודע בן איש חי – צדיקים אפלו במיתתם נקראים חיים, על ידי זה, הוא נופל בחולאת אשר לא יאמין בחייו. הינו שאין שום אדם מאמין שיהיה מחלי זה, פי אין רפואה למכתו כנ"ל. ותקונו – שיקום אמונה הנפולה, ויאמין אמונת חכמים. וזהו: יקום ולא יאמין בחיין – הינו זה שלא האמין בחכמים הנקראים חיים, יקום זאת האמונה הנפולה, ועל ידי זה יקום מחולאת הזאת, שלא האמין עד עכשו שום אדם שיש לו שום רפואה על מכתו, ועל ידי אמונתו יתרפא. פי עלידי אמונת חכמים, מתקן בחינות ידים של מלאכים, והם מקבלים ומשפיעים כחות לעשבים לרפואתו. וזה: ומשך אפירים בכחו; הינו שהמלאכים הנקראים אפירים, כל אחד ואחד נחזר לו כחו, הינו כ"ח פרקין הידים, וממשיכין שפע לכל הדברים שנתמנו עליהם, ואז יש לו רפואה כנ"ל, פי דברי חכמים עושין ומתקנין בחינת הידים כנ"ל:

ב ולחקים אמונה הנפולה היא עלידי בחינת יעקב, הינו עלידי נדר, שיודד איזהו נדר (רצונו לומר: ויקום מיד) עין בהשגמות, ועלידי הנדר ישוב לאמונת חכמים. פי בשאין לו אמונת חכמים, זה בחינת הסתלקות החכמים, בחינת פלא, בבחינות (ישעיה כט): הנני יוסף להפליא את העם הזה הפלא ופלא ואבדה חכמת חכמו; ודרשו חכמינו זכרונם לברכה (מ"ר איכה א), שזה נאמר על סלוקן של חכמים.

ותקונו של הפלגה הזאת, הינו של סלוקן של חכמים, תקונו, הפלגה של נדר, בבחינת (במדבר ו): פי יפליא לנדר נדר. פי עלידי הנדר, הוא עולה לשרש שהחכמים משרשים שם, הינו בחינת פליאות חכמה (כפר יצירה, ועיין זוהר בלק דף קצנ:), וידע ומפיר מעלות החכמים, ועלידיה הוא שב ומאמין בהם. וזה בחינת (ישעיה כח): אודה שמך פי עשית פלא; ועלידיה: עצות מרחק אמונה אמן. הינו על ידי בחינת נדר, שהוא בחינות פלא, נתתקן אמונת חכמים, שעצתם מרחוק, בבחינת: ממרחק תביא לחמה (משלי לא); פי דברי תורה עניים במקומם ועשירים ממקום אחר (ירושלמי ר"ה פרק ראוהו ב"ד), שהחכמים למדים דבריהם ממקומות רחוקים שבתורה, שזה נמסר להם לדרש התורה לכל הפציהם, בשלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן, ומחייבין אנהנו להאמין לכל דבריהם, בבחינות: לא תסור מן הדבר וכו'. ויעקב הוא בחינות נדר, שהוא ראש לכל הנודרים, כמו שכתוב (בראשית כח): וידר יעקב נדר:

וזהו: מידי אביר יעקב (שם מט) – בשביל לתקן ידי הפלגה, הנקרא אביר, צריך להשתמש בנדר, שהוא בחינת יעקב כנ"ל. פי: משם רועה אכן ישראל – הינו על ידי הנדר נתתקן האמונה הנקרא רועה, בבחינת: ורעה אמונה (תהלים לו). וכשנתתקן האמונה, נתתקן הידים, בבחינת לא תסור כנ"ל: ג וכשנתתקן הידים הנ"ל על ידי נדר כנ"ל, על ידי זה מתנוצצים בו אורות האבות, פי נדר זה בחינת אור יעקב, וידיים הם אברהם ויצחק, שהם ימין ושמאל. וזה בחינות (שם עח): נדר אבותם עשה פלא; הינו שעלידי פלא הנ"ל, מתנוצצים בו אור האבות. וזהו סופי תבות של שמות האבות בק"ם, (פי סופי תבות של אברהם ויצחק יעקב הם אותיות בקם) נוטריקון: בשמן קדשי משחתיו (תהלים פט), שהיא רמז בחינות נדר, פי כן פתיב בנדר יעקב (בראשית כח): והאכן הזאת אשר וכו', וכתוב (שם לח): ויצק עליה שמן, הינו על ידי הנדר מתנוצצים על האדם אור האבות:

ד ועל ידי האורות האלו עולה ומתענג בענג שבת, בבחינות (ישעיה נח): אז תתענג על וכו' והרפכתיה על כמתי ארין, והאכלתיה נחלת יעקב אביר. כמתי ארין הם אברהם ויצחק, שהם הידים, שהם זרועות עולם. והאכלתיה נחלת יעקב – זה בחינות נדר הנ"ל. ועלידי האבות עם האמונה הנ"ל זוכה לענג שבת, בחינת שיון בת, שיון – זה בחינת אבות. בת – זה בחינות אמונה, בחינות בת היתה לאברהם וכו', (בבא בתרא טז: דרשו שם על פסוק: ויהי בך את אברהם בכל, בת היתה לו לאברהם ובכל שמה). בחינות (משלי כח): איש אמונות רב פרכות:

ה וענג שבת הזה, זה בחינת אכילה בקדשה, פי אכילת ימי החל נהנה ממה גם בן הפטרא אחרא, אכל מאכילת שבת אין חלק לפטרא אחרא כלל וכלל. וזה שצוה אותנו על אכילת שבת, כמו שכתוב (שמות טז): אכלוהו היום פי שבת

היום לה, פי אכילת שבת נעשה קדשה ואלקות גמור, בלא תערבת סינים כלל. ויכול לפעל באכילת שבת, מה שפועל בתענית, הינו להפיל אויביו לפניו בזכות ענג שבת, כמו שפועל בצום. ועל שם זה נקרא שבת, פי בסגולתו להשפית אויב ומתנקם (תהלים ח):

ו פי עלידי הצום אויביו נופלים לפניו, פי עלידי הפעם, הפא מהכבוד, בחינת כבוד פועם (ברכות סא:), נתעורר המקטרג הנודל, שהוא עשו, הוא אדום, שאחיזתו בכבוד (זוהר פנחס רלד ותיקון כא). והוא אדמוני, שהוא בחינת כבוד, שהוא מלא דם. ומן המקטרג העליון נתעוררים ונשתלשלים מקטרגים וצרים למטה על אדם הפועם ושולטים עליו, ואינם יראים מלפניו, פי על ידי הפעם נדמה להם כבהמה, בבחינת (תהלים מט): נמשל בבהמות נדמו. פי עקר המורא שמתייראין מן האדם, בבחינת (בראשית ט): ומוראכם וחתכם, אינו אלא עלידי הצלם אלקים שבפני האדם, ועלידי הצלם, האדם הוא אדם, וכשפר צלם, אזי יוצא מנדר אדם לגדר בהמה, ואז סר מוראו. ועקר הצלם המאיר בפני האדם, היא חכמות הבורא, שנתן לאדם יתרון על הבהמה, היא המאירה בפני אדם, בבחינת: חכמת אדם תאיר פניו (קהלת ח). ועל ידי הפעם – אם חכם הוא חכמתו מסתלקת (פסחים דף סו:), ואז צלו סר, ופניו נופלים, בבחינת (בראשית ד): למה הרה לך ולמה נפלו פניו; וכשאינו לו פני אדם, אזי מוראו סר, פי נמשל בבהמות, וצרו מצרים לו. ועלידי הצום וחתענית הוא מתקן את פניו, ומחזיר לעצמו את חכמתו, שהיא צלמו המאיר בפניו, ואז הפל יראים ממנו, ואויביו נופלים לפניו. לפניו דיקא, פי עקר נפילתם – מחמת הפנים כנ"ל. וכל זה נעשה עלידי הצום, פי עלידי הצום נכנע הכבוד לפני המוח. פי פיום שאדם אוכל, אז הכבוד נזון תחלה, ואחר כך הוא שולח להמוח. נמצא פיום האכילה, הגדלה והממשלה להכבוד. וכשמתענת, אזי נזון המוח תחלה, והמוח שולח מוזון אחר כך להכבוד. נמצא פיום הצום, נכנע הכבוד לפני המוח, והגדלה והממשלה להמוח. וזהו תקון למה שפגם בתחלה בהחכמה, שהיא המוח, שהיא הצלם המאיר בפניו. ועכשו עלידי התענית, הוא מכניע את הכבוד, ונותן הממשלה להמוח. וכשנכנע הכבוד, שהוא ראש המקטרגים, אזי נכנעים כל האויבים האחוזים בהכבוד. וזה אותיות צום נוטריקון: וכתותי מפניו צרו (תהלים פט), שעלידי הצום נכנע הכבוד, ונתתקן מוח החכמות, שהיא הצלם, ומאיר בפני אדם. ועלידי הצלם שבפניו, עלידיה: וכתותי מפניו צרו – מפניו דיקא כנ"ל:

אכל בשזוכה לבחינת ענג שבת כנ"ל, אז אין צריך לצום, פי פועל באכילתו, מה שפעל עלידי הצום, הינו להשפית אויב. פי אכילת שבת, קדש היא, וכל זר לא יאכל קדש (ויקרא כב); ואז נכנע הכבוד, ואז נתבטל כחו, בבחינת (תרומה קלה:): וכל שולטני רגזין, שחם בחינת כבוד פועם, בלחו ערקין ואתעברו*. ואז: וכלא אהבה, בבחינת (שח"ש

ו: אַחֲבָה בַת־עֲנוּיִים, וְכָל זֶה מֵעֲנַג שַׁבַּת הַנִּזְלָה:

ז וְדַע, שְׁלֵבֶטֶל וְלַחֲכִינֵי הָאוֹיְבִים דִּי הַצֹּם אוֹ אֲכִילַת שַׁבַּת לְבַד, אֲבָל לְרַב הַשְּׁלוֹם צְרִיךְ גַּם לְהַרְבּוֹת בְּצַדְקָה, בְּמֵאֲמֹר חֲכָמֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבִרְכָה (אבות פ"ב): מְרַבָּה צְדָקָה – מְרַבָּה שְׁלוֹם. וְזֶהוּ שְׁאֵמְרוּ (ברכות ו:): אֲנִירָא דִּתְעֵנִיתָא – צְדָקְתָא, וְאֵמְרוּ (תענית ה:): שְׁמַשׁ בְּשַׁבַּת צְדָקָה לְעֲנוּיִים. שְׁמַשׁ, זֶה בְּחִינַת שְׁלוֹם, בְּמֵאֲמֹר חֲכָמֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבִרְכָה (מכילתא ובספרי פ' תצא וּבִירוּשְׁלָמִי כְּתוּבוֹת פ"ד): וְזָרְחָה עָלָיו הַשְּׁמַשׁ – מַה שְּׁמַשׁ הוּא שְׁלוֹם לְכָל בְּאֵי עוֹלָם וְכוּ'. וְזֶהוּ שְׁמַשׁ, הִינּוּ הַשְּׁלוֹם, אֵינּוּ אֵלָא עַל־יְדֵי צְדָקָה לְעֲנוּיִים:

ח וְדַע, שֵׁישׁ חֲלוּק בֵּין הַשְּׁלוֹם שֶׁל הַתְּעֵנִית שֶׁל חַל, וּבֵין הַשְּׁלוֹם שֶׁל עֲנַג שַׁבַּת. הִינּוּ, הַשְּׁלוֹם שֶׁל תְּעֵנִית אֵין לוֹ בְּחִינַת דְּבוּר, בְּחִינַת (בראשית לו:): וְלֹא יִכְלוּ דַבְּרוּ לְשְׁלוֹם; אֲבָל עַל־יְדֵי עֲנַג אֲכִילַת שַׁבַּת נִשְׁלַם הַדְּבוּר לְשְׁלוֹם, בְּבְחִינַת (תהלים קכב:): לְמַעַן אַחִי וְרַעִי אֲדַבְּרָה נֹא שְׁלוֹם; בְּחִינַת (ישעיה נח:): וְדַבֵּר דְּבַר, הִנְאָמַר בְּשַׁבַּת. כִּי הִפַּח נִשְׁלַם בְּאוֹר גְּדוֹל בְּשַׁעַת אֲכִילַת שַׁבַּת. וְזֶהוּ שְׁאֵמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבִרְכָה: אֵין בֵּין חֲמִיץ לְמִצָּה אֵלָא מִשְׁחָהוּ. חֲמִיץ, זֶהוּ בְּחִינַת תְּקוּן הַפֶּעַם עַל יְדֵי הַתְּעֵנִית כַּנִּזְלָה, בְּחִינַת (ישעיה סג:): מִי זֶה בָּא מֵאֲדוּם חֲמוּץ בְּגָדִים. אָדוּם זֶה בְּחִינַת כְּבֵד הַנִּזְלָה, וְחֲמוּץ זֶה בְּחִינַת הַכְּנַעְנוּתוֹ, בְּחִינַת תְּעֵנִית, בְּחִינַת הַעֲדָר אֲכִילָה, בְּחִינַת (שמות יב:): כֹּל מִחֲמִצָּת לֹא תֹאכְלוּ. לֹא תֹאכְלוּ – זֶה בְּחִינַת תְּעֵנִית הַנִּזְלָה: מִצָּה, זֶה בְּחִינַת אֲכִילַת עֲנַג שַׁבַּת, בְּחִינַת (ישעיה סו:): לְמַעַן תִּמְצְאוּ וְהִתְעַנְּגַתֶּם וְכוּ'. וְזֶהוּ: אֵין בֵּין חֲמִיץ לְמִצָּה וְכוּ', הִינּוּ אֵין בֵּין הַתְּעֵנִית לְבֵין אֲכִילַת עֲנַג שַׁבַּת הַנִּזְלָה, אֵין חֲחֻלּוּק בֵּינֵיהֶם, אֵלָא מִשְׁחָהוּ, נוֹטְרִיקוֹן וְהִיא מַעֲשֵׂה הַצְּדָקָה שְׁלוֹם (ישעיה לב:). הִינּוּ כִּי אֵין דּוּמָה שְׁלוֹם שֶׁל הַתְּעֵנִית, לְשְׁלוֹם שֶׁל שַׁבַּת, כִּי זֶה אֵין לוֹ פֶּה, וְזֶה יֵשׁ לוֹ פֶּה. וְזֶהוּ חֲחֻלּוּק, שְׁבַחֲחִינַת שְׁלוֹם שֵׁישׁ לוֹ פֶּה, הוּא בְּמַעֲלָה עַל שְׁלוֹם שְׁאֵין לוֹ פֶּה, כְּמוֹ מַעֲלַת מַדְבַּר עַל חֵי. כִּי חֲחִיּוֹת הֵם חֲחִיּוֹת כְּמוֹ בְּנֵי אָדָם, אֲבָל הָאָדָם יֵשׁ לוֹ מַעֲלָה שֵׁישׁ לוֹ פֶּה הַדְּבָרִי. וְזֶהוּ חֲחֻלּוּק בֵּין חֲמִיץ לְמִצָּה, שְׁהַחֲחֻלּוּק בֵּין חֵי לְחֵי. חֲמִיץ הוּא בְּחִינַת, זֶה בְּחִינַת שְׁלוֹם שְׁאֵין לוֹ פֶּה, בְּחִינַת חֵי, בְּחִינַת (איוב ה:): וְחֵי תִשְׁדָּה הַשְּׁלֵמָה לָךְ. הִינּוּ בְּחִינַת שְׁלוֹם שְׁאֵין לוֹ פֶּה, שְׁאֵין לוֹ פֶּה הַדְּבָרִי, כְּמוֹ חֵי תִשְׁדָּה. וּמִצָּה הִיא בְּהֵא, זֶה בְּחִינַת חֵי מוֹצְאוֹת הַפֶּה, בְּחִינַת פֶּה הַדְּבָרִי כַּנִּזְלָה. וְזֶה בְּחִינַת (בראשית מז:): הֵא לָכֶם זֶרַע, בְּחִינַת (הושע י:): זֶרַעוּ לָכֶם לְצַדְקָה, בְּחִינַת: מַעֲשֵׂה הַצְּדָקָה שְׁלוֹם כַּנִּזְלָה: וְזֶהוּ (משלי יח:): מִדְּנָיִם יִשְׁבִּית הַגּוֹרֵל. גּוֹרֵל זֶה בְּחִינַת עֲנַג שַׁבַּת, בְּחִינַת (דניאל יב:): וְתַנּוּחַ וְתַעֲמוּד לְגוֹרֵלָךְ לְקִץ הַיָּמִיּוֹ, שְׁאֵין יְהִיָּה בְּלוֹ שַׁבַּת. וְזֶה: וְתַנּוּחַ, זֶהוּ בְּחִינַת (שמות כ:): וַיִּנַּח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. וְגוֹרֵל הַזֶּה, שֶׁהוּא שַׁבַּת, מִכְּבֹטֶל מְדָנָיִם וְצָרִים כַּנִּזְלָה. וְעוֹד יֵשׁ לוֹ כֶּה, שְׁבוּ נַעֲשֵׂה בְּחִינַת פֶּה כַּנִּזְלָה. וְזֶהוּ: וּבֵין עֲצוּמִים יִפְרִיד – בֵּין הַתְּעַצְמוֹת וְהַתְּחַבְּרוֹת קִנְיַת הַחֵי לְגַג הַחֵי, הוּא מִפְרִיד, וְנַעֲשֵׂה הֵא מַחֵי, הִינּוּ בְּחִינַת פֶּה כַּנִּזְלָה:

וְזֶהוּ שְׁשָׂאֵלוּ אֶת רַבִּי יוֹסִי בֶן קַסְמָא: אֵימַתִּי בֶן דּוֹר כָּא. וְחָשִׁיב לָהֶם: כְּשִׁיפֵל זֶה הַשַּׁעַר וְכוּ'. וְעַמְרַת הַדְּבַר, שְׁיִפֵּל שְׁלִישָׁה פְּעָמִים, וְאֵין מִסְפִּיקוֹן לְבָנוֹתוֹ עַד שֶׁכֵּן דּוֹר כָּא. כִּי שַׁעַר אָרַם זֶה בְּחִינַת שַׁעַר דְּסִטְרָא־אֲחֵרָא, וְכְשִׁיפֵל נְפִילָה אַחַר נְפִילָה, עַל יְדֵי בְּחִינַת שְׁהַבְּאֵתִי* כַּנִּזְלָה, אֵין יִבּוֹא בֶן דּוֹר וַיִּבְנֶה שַׁעַרֵי הַקְּדוּשָׁה. הִינּוּ, כְּשִׁאֵין אֲמוּנוֹת חֲכָמִים, וְאֵין שׁוֹמְעֵי לָהֶם, בְּבְחִינַת (ישעיה כט:): וְלִמּוֹכִיחַ בַּשַּׁעַר יִקְשׁוּ; עַל־יְדֵי־זֶה בְּאֵיִם לְחַלִּי עַד אֵין מְרַפָּא כַּנִּזְלָה, בְּבְחִינַת (תהלים קז:): וַיִּגְעִיו עַד שַׁעַרֵי מוֹת. אֲבָל כְּשִׁישׂ לָהֶם אֲמוּנָה, אֵין נִפְתָּחִים לָהֶם שַׁעַרֵי הַקְּדוּשָׁה, בְּבְחִינַת (ישעיה כו:): פִּתְחוּ שַׁעֲרֵים וְכוּ' שׁוֹמְרֵי אֲמוּנָיִם. וְכְשִׁיפֵל קָם זֶה נוֹפֵל, וְאֵין נוֹפֵל שַׁעַר אָרַם פְּעַם אַחַת: וְחֲקֻמַּת אֲמוּנָה הִיא עַל־יְדֵי נְדָר, וְאֵין נְחִיר בְּנַחֲרֵי דְאַבְהֶן כַּנִּזְלָה, וְאֵין נִבְנָה פְּעַם שְׁנִיָּה שַׁעַר דְּקְדוּשָׁה, בְּבְחִינַת (תהלים כד:): שְׂאוּ שַׁעֲרֵים רְאשֵׁיכֶם, כִּי הֵאָבֹת חֵן הִרְאשִׁים, בְּבְחִינַת (שמות ו:): אֵלֶּה רְאשֵׁי בֵית אֲבֹתֶם. וְכְשִׁיפֵל קָם זֶה נוֹפֵל, וְזֶה בְּחִינַת נְפִילַת פְּעַם שְׁנִית שַׁעַר שֶׁל אָרַם: וְעַל־יְדֵי הָאֲרוֹת הָאֲבֹת זֹכָה לְשַׁבַּת, לְהַשְׁבִּית אוֹיְבֵי, וְזֹכָה לְשְׁלוֹם כַּנִּזְלָה. וְאֵין נִבְנָה פְּעַם שְׁלִישִׁי שַׁעַר דְּקְדוּשָׁה, בְּבְחִינַת (זכריה א:): וּמִשְׁפַּט שְׁלוֹם שִׁפְטוּ בַּשַּׁעֲרִים; וּבְבְחִינַת צְדָקָה: אֵל תִּדְבָּר עֲנִי בַּשַּׁעַר (משלי כב:). וּמִכְנִיעִים הַשׁוֹנְאִים הַיּוֹנְקִים מִשַּׁעַר אָרַם, בְּבְחִינַת (תהלים סט:): וַיִּשְׁחֻוּ כִּי יִשְׁבִּי שַׁעַר. כִּי נִכְנַע כְּבֵד כּוֹעֵם, שֶׁהִיא עֲשׂוֹ אָדוּם כַּנִּזְלָה, שֶׁהוּא בְּאֲדַרְתַּ שַּׁעַר (בראשית כה:), וְזֶהוּ נְפִילַת פְּעַם שְׁלִישִׁי שַׁעַר שֶׁל אָרַם:

(עַד בְּאֵין לְשׁוֹן רַבְּנוּ ז"ל)

שִׁיף לְעִיל, אַחַר תְּכַת עַל־יְדֵי בְּחִינַת שְׁהַבְּאֵתִי* [בְּכָאן דִּלְג רַבְּנוּ וְזָכוֹנוּ לְבִרְכָה כְּפֹה תְּבוֹת, שְׁהִיוּ כְּתוּבִים בְּלִשׁוֹנוֹ שֵׁם בְּכַתִּיבְתוֹ הַקְּדוּשָׁה, וְכַשְׁנַתָּן לִי לְהַעֲתִיק תּוֹרָה זֹאת, מִחֵק בְּכּוֹנֵה כְּפֹה וְכִמְּה תְּבוֹת מִכְּתִיבוֹת יְדוּ הַקְּדוּשָׁה, כְּדִי שְׁלֹא אֲעֲתִיקֶם, וְרֵאִיתִי שְׁהִיָּה לוֹ בְּזֶה בְּוֵנָה שְׁלֵמָה. וְכֵן הָיָה דְרָכוֹ כְּפֹה פְּעָמִים בְּכִמְּה תּוֹרוֹת, שְׁהִיָּה מִדְּקָדֵק מְאֹד בְּשִׁנַּת תּוֹרָתוֹ לְהַעֲתִיקָהּ, לְמַחֵק שֵׁם כְּפֹה וְכִמְּה תְּבוֹת שְׁהִיוּ מִכְּרַחִים לְהַעֲנִין מְאֹד, וְדִלְג בְּאֲמִצְעוֹ, כִּי לֹא רָצָה שְׁתִּתְּגַלוּ אֵילוֹ הַדְּבוּרִים. וְהַפְּעִין הֵיטֵב בְּאֵילוֹ הַמְּקוּמוֹת, יוֹכֵל לְהַבִּין שְׁחֶסֶר שֵׁם בְּאֲמִצְעוֹ הַעֲנִין. וְגַם בְּתוֹרָה הַזֹּאת יְכוּלִין לְרְאוֹת קִצְתָּהּ, כִּי כְּתִב: וְכְשִׁיפֵל וְכוּ' עַל־יְדֵי בְּחִינַת שְׁהַבְּאֵתִי, וְאֵין זֶה דְרָךְ לְשׁוֹנוֹ. אֵדֵךְ כֹּל זֶה הָיָה אֲצִלּוֹ כְּתוּב הַדּוֹר מִבְּאֵר הֵיטֵב, אֵדֵךְ בְּכּוֹנֵה מְדִיקַת דִּלְג בְּאֲמִצְעוֹ, כִּי כֹל דְּבָרָיו הַקְּדוּשִׁים הָיוּ בְּפִלְס וּמִשְׁקַל גְּדוֹל, מַה לְגַלוֹת וּמַה שְׁלֹא לְגַלוֹת. וְאֲפִלּוּ תְּכַת אַחַת יִתְרָה, הָיָה מִדְּקָדֵק עֲלֶיהָ שְׁלֹא לְדַבֵּר אוֹ שְׁלֹא לְהַעֲתִיק, כְּפִי מַה שְׁהִיָּה יוֹדַע עַל־פִּי הַשְּׁנַתוֹ הַעֲצוּמָה, שְׁאֵין צְרִיכִין לְגַלוֹת זֹאת. וְעֵין בְּסִמּוּד בְּסִימּוֹן נ"ח אוֹת ט, מַה שְּׁכַתוּב שֵׁם: כִּי הַגְּדִלָה שֶׁל הַכְּשָׁרִי הַדּוֹר הִיא בְּחִינַת כְּלִי אֵל הַתְּחַדְּשׁוֹת הַתּוֹרָה בְּבְחִינַת** וְאֵילוֹ וְכוּ'. וְשֵׁם נִכְרַח הַחֲפָרוֹן לְעֲנוּיִים. וְעַתָּה עַל־פִּי הַנִּזְלָה תְּכִין הַדְּבַר, כִּי שֵׁם מִחֵק כְּפֹה תְּבוֹת בְּאֲמִצְעוֹ הַתּוֹרָה. וְכֵן בְּאוֹתָהּ הַתּוֹרָה שְׁבַסִּימּוֹן נ"ח הַנִּזְלָה מִחֵק מִקְדָּם גַּם בֶּן כְּפֹה וְכִמְּה תְּבוֹת וְעֲנוּיִים בְּשַׁעַר

מקומות שאין נָכַר פְּלִיכָה. וְכֵן אַחֲרֵיכֶם בְּסִימֹן נ"ט שֶׁם גַּם בֶּן מַחֵק בְּאוֹת ה' אַחַר וְזֶה פְּרוּשׁ: בֵּית וְחוּץ וְכו', שֶׁהָאֲבוֹת הָיוּ מְגִיְרִים גְּרִים וְכו', שֶׁם מַחֵק כְּפֹה וְכִמְהָ תְבוּת, וְכֵן בְּשֵׁאֵר מְקוֹמוֹת בְּאוֹתָהּ הַתּוֹרָה, וְכֵן הָיָה בְּכִמְהָ וְכִמְהָ תּוֹרוֹת שֶׁנִּתְּנוּ לְהַעֲתִיקָם בְּנ"ל, וְהַדְּבָרִים עֲתִיקִים:

שֵׁיף לְאוֹת א' וּב': הַמְּבֹרָה תִּלְמִידֵי־חֶכֶם אֵין לוֹ רְפוּאָה לְמִכְתּוֹ (שְׁבַת קִימָה). כִּי כָּל הַרְפוּאוֹת הֵם הַרְפָּבוֹת, דִּהְיִינוּ שְׁלוֹקְהִים סָם פְּלוּנִי וְעֵשֶׁב פְּלוּנִי בְּמִדָּה וּבְמִשְׁקָל כָּךְ וְכָךְ, וְכֵן עֵשֶׁב אַחַר שְׁמוּשְׁקָלוֹ כָּךְ וְכָךְ, וְכֵן שׁוֹקְלִין מִכְּפֹה מִיָּנִים. וְכֵן עֵשֶׁב וְעֵשֶׁב יֵשׁ לוֹ כֹּחַ אַחַר, וּמְעַרְבִין אֵלוֹ הַמִּינִים בְּיַחַד, וְעוֹשִׂין מֵהֶם הַרְפָּכָה. וְזֹאת הַהַרְפָּכָה יֵשׁ לָהּ כֹּחַ לְרְפוּאוֹת הַחֹלְאוֹת. נִמְצָא, שֶׁעֵקֶר כֹּחַ הַרְפוּאָה – עַל יְדֵי הַהַרְפָּכָה, שֶׁנַּעֲשֶׂה לָהּ כֹּחַ אַחַר חֲדָשׁ עַל יְדֵי הַכֹּחַ שֶׁקִּבְּלָה מִכָּל אֵלוֹ הַעֲשָׂבִים שֶׁנִּתְעַרְבוּ, וְכֵן הַכֹּחַ שֶׁל הַהַרְפָּכָה דוֹקָא מִרְפָּאִין הַחֹלְאוֹת. וְעַל־כֵּן צְרִיךְ רֹפֵא מִמְּחָה, שִׁיּוּדַע לַעֲשׂוֹת הַהַרְפָּכָה, אֲכַל מִי שֶׁאֵינוֹ מִמְּחָה, אֵף אִם יִקַּח הַעֲשָׂבִים שִׁישׁ לָהֶם כֹּחַ לְרְפוּאוֹת, עִם כָּל זֶה לֹא יַפְעֵל כָּלֵל, כִּי אֵין יוֹדַע אֵיךְ לְהַרְפִּיכֵם. כְּמוֹ כֵּן הַתּוֹרָה, שֶׁהִיא רְפוּאָה לְכָל דְּבָר, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: וְלִכְּל בְּשָׂרוֹ מִרְפָּא; אֵין מִי שִׁיּוּדַע אוֹתָהּ כִּי אִם חֲכָמֵי הַדּוֹר, כִּי נִמְסְרָה לָהֶם לְדַרְשָׁהּ בְּשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁהַתּוֹרָה נִדְרָשֶׁת בָּהֶן. אֲבָל מִהַתּוֹרָה בְּעֶצְמָהּ אֵי אֶפְשָׁר לִידַע דְּבָר, כִּי־אִם עַל־פִּי חֲכָמֵי הַדּוֹר שֶׁהֵם מִפְּרָשִׁים אוֹתָהּ, כִּי הַתּוֹרָה עֲנִיָּה בְּמִקוּמָהּ וְעֵשִׂירָה בְּמִקוֹם אַחֵר, וְהַחֲכָמִים מְלַקְטִין וּמְעַרְבִין וּמְרַפְּיִין אֶת הַתּוֹרָה, וְדוֹרְשִׁין אוֹתָהּ מִמְּקוֹם

לְמִקוֹם בְּשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת, וְהֵם גּוֹרְעִין וּמוֹסִיפִין וְדוֹרְשִׁין (כ"ב קיא:); וְאֵף שֶׁכָּתוּב בְּהַתּוֹרָה כָּךְ, הֵם גּוֹרְעִים מִמֶּנָּה אוֹת אוֹ תְּבָה, וּבְמִקוֹם אַחֵר מוֹסִיפִין, וּבְכֹה דוֹרְשִׁין אוֹתָהּ כְּפִי מַה שִׁיּוּדַעִיו, כְּמוֹ שֶׁנִּמְסְרָה לָהֶם. וְעַל־כֵּן בְּשֵׁפּוֹנֵם בְּכָבוֹד תִּלְמִיד חֲכָם אֵין רְפוּאָה לְמִכְתּוֹ, כִּי עֵקֶר כֹּחַ הַרְפוּאָה שֶׁמְקַבְּלִין מִהַתּוֹרָה, אֵי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל כִּי אִם עַל יְדֵי חֲכָמֵי הַדּוֹר, כִּי לָהֶם נִמְסְרָה לְדַרְשׁ, וְהֵם יוֹדְעִים לְהַרְפִּיב אוֹתֵיזֵת הַתּוֹרָה בְּנ"ל, שֶׁזֶה עֵקֶר כֹּחַ הַרְפוּאָה בְּנ"ל, כִּי כָּל הַעֲשָׂבִים מְקַבְּלִים כֹּחַ מִהַתּוֹרָה, כְּמִבְאֵר לְעֵיל, וְעֵקֶר כֹּחֵם לְרְפוּאוֹת הוּא עַל יְדֵי הַהַרְפָּכָה בְּנ"ל. עַל כֵּן הָעֵקֶר תְּלוּי בְּחֲכָמֵי הַדּוֹר, שֶׁעַל יְדֵי שֶׁהֵם יוֹדְעִים לְדַרְשׁ אֶת הַתּוֹרָה, וְלְהַרְפִּיב אוֹתֵיזֵת הַתּוֹרָה בְּנ"ל, עַל יְדֵי זֶה מְקַבְּלִין כֹּחַ כָּל הַהַרְפָּבוֹת שֶׁל כָּל הַעֲשָׂבִים, שֶׁמְקַבְּלִים כֹּחַ מִהַתּוֹרָה. עַל כֵּן הָעֵקֶר – שִׁיְהִיָּה לוֹ אֱמוּנַת חֲכָמִים, וְלִהְיוֹת בְּכָבוֹדֵם, לִירָא מֵהֶם מְאֹד. וְאֵף אִם נִרְאָה לוֹ מֵהֶם דְּבָר שֶׁאֵינוֹ מִפְּרָשׁ בְּהַתּוֹרָה כָּךְ לְפִי דַעְתּוֹ, וְנִדְמָה לוֹ שֶׁהֵם עוֹשִׂים, חֵם וְשָׁלוֹם, בְּנִגְדַת הַתּוֹרָה, הוּא צְרִיךְ לְהֶאֱמִין שֶׁבּוֹדָאֵי הֵם עוֹשִׂים נְכוֹנָה עַל־פִּי הַתּוֹרָה, כִּי הַתּוֹרָה נִמְסְרָה לָהֶם. כְּגוֹן שֶׁאֵינוֹ רוֹאִים שֶׁמִּפְּרָשׁ בַּתּוֹרָה: אֲרַבְעִים יָפְנוּ (דְּבָרִים כח); וְהֵם אָמְרוּ שְׁלֹשִׁים וְתִשְׁעַ מְלָקוֹת דוֹקָא (מִכּוֹת כב: ע"ש), כִּי הֵם יוֹדְעִים עַל־פִּי הַדְּרָשׁוֹת וְהַמִּדּוֹת, כְּפִי מַה שֶׁנִּמְסָר לָהֶם, שֶׁצְרִיךְ דוֹקָא שְׁלֹשִׁים וְתִשְׁעַ מְלָקוֹת. עַל־כֵּן צְרִיךְ לְהֶאֱמִין בְּחֲכָמִים, וְלִהְשָׁלִיף שֶׁכָּלוֹ וְדַעְתּוֹ, רַק לְסִמּוֹךְ עֲלֵיהֶם, כִּי לָהֶם נִמְסְרָה הַתּוֹרָה לְדַרְשָׁהּ בְּנ"ל:

פירוש נחל זהר

לכל מאמר הזהר על פי ההקדמות בליקוטי מוהר"ן

שבעל פה הכל כדי שכל ישראל יזכו להתכלל באור אין סוף באחדות שלמה לנצח. ואלו החכמים השיגו התורה בשורשה על ידי פרישותם מתאוות העולם זה המסתיר הנצחיות. והרוצה להדבק בחכמים ולתת שלטון למוחם הקדוש יש לו להשוות עצמו לבחינתם ולהכניע הכבוד שממנו תאוות עולם זה, דהיינו על ידי בחינת נדר שהוא בחינת פרישות, שעל ידי זה עולה למקום החכמים בחינת פליאות חכמה, ומכיר מעט מרחוק מקומם הקדוש ונתחזק אמונתו בהם. נמצא שבעשיית הנדר, שהוא בחינת פרישות, על ידי זה משווה עצמו בבחינתו לבחינת החכמים הנכללים באחדותו יתברך שבתורה בחינת סלע, ומתקן אמונתו בהם ועל ידי זה בא יבוא בן דוד להביאנו ליום שכולו שבת כנ"ל אמר. והנה כפי שביאר הזהר למעלה מן המצוטט כאן (עיין שם), כי שש חגים שהם ראש השנה, יום הכיפורים, סוכות, פסח, שבועות, חמשה עשר באב, שהם כנגד תרומות המשכן (שהוא בחינת המוחין), שהם זהב, וכסף, ונחושת, ותכלת, וארגמן, ותולעת שני, (עיין שם להבין על פי דברי רבינו ולחדש בזה) אלו החגים והתרומות מתאחדים בשורשם למעלה על ידי שפועלים בתוכם פעולת אחדות למטה הדומה לאחדות העליונה בין קב"ה ושכינתיה, שהוא גם בחינת אחדות אלויות וניצוצות

הנה יש להקדים על פי דברי רבנו בתורה הנ"ל כי עיקר הכאת הגאולה על ידי בן דוד משיח צדקנו לעתיד לבא במהרה בימינו, שהגאולה היא יום שכולו שבת ומנוחה לחיי עולמים, הכל הוא על ידי אמונת חכמים היודעים לדרוש התורה ולהכיר המקומות הרחוקים זה מזה, העניים במקום אחד כחוסר הבנת המוח ועשירים במקום אחר לבאר ולהשפיע צדקת הדעת למקום העניות, וזה החיבור של המקומות הרחוקים להתאחד עד לגילוי ההלכה הוא בחינת חיבור ניצוצות הסלע ודיבור של ה' בחינת שביעים פנים לתורה, פנים מאירות בצלם אלוקים, בחינת זאת התורה אדם בצלם אלוקים, וכן גילוי ההלכה פועל אחדות מחנות המלאכים המקבלים מהתורה, אשר בשורשם בסלע היו אחד ועתה שוב מתגלה אחדותם, אשר חכמי הדורות האמתיים משיגים דיבורי ה' וניצוצות שלהם, הנמשכים מן הדיבר אנכי שהוא אחדותו יתברך הכולל כל התורה וכן דיבור מאמר סתום של בראשית הכולל הכל, שמשם מזה האחדות העליון שבדיבורי ה' מש כוח החכמים להשיג העיצות והלכות המעשיות אשר בתוכם מלוכש האחדות הנ"ל. וכל ההלכות שמגלים החכמים בתורה

התורה הנכללים בבראשית ואנכי כנ"ל וכן אחדות פליאות הסוד המושג לחכמים המלוכש בהלכה. אזי דייקא על ידי האחדות הנפעלת למטה נכללים באחדות העליונה. וכן בנידון דידן בקבלת השבת, על ידי בחינת הנדר המפריש הדומה לעולם הבא, שאין בו לא אכילה ולא שתיה שאז דייקא זוכים לאכילת שבת שאין בו אחיזה של עשו הלועט אחר אכילת עולם הזה, כי אכילת שבת כולה קודש. אזי על ידי בחינת הנדר עולה בחינת החכמה והמוח השליט על הכבד, וזוכה לתיקון הידיים ולאור האבות ולעונג שבת. והנה בחינת הנדר הדומה לפליאות החכמים הוא מה שכל ישראל הקדושים המה ממעטים אכילתם ערב שבת וממתנינים כדי לאכול לתאבון דקדושה בליל שבת, ועורכים השולחן מבעוד יום לכבוד זאת האכילה הקדושה של שבת מעין עולם הבא והגאולה העתידה. וכל זה הוא בחינת נדר פרישות מן התאוות כנ"ל, והתגברות על בחינת כבד כועס, ועליה למקום אחדות החכמים אשר נותנים השלטון למוח התורה למען האחדות הנצחית של ישראל בגאולה בבית מקדש השלישי, אזי על ידי האחדות למטה מה שנכלל בחכמים וכן הארה שמקבלים כבר ערב שבת לכבוד שבת, ונכללים באבות ימין שמאל ואמצע, אברהם יצחק ויעקב בחינת ש' ונתחזק האמונה בחכמים בחינת בת ביתר שאת, על ידי זה זוכים לעונג שבת כנ"ל זוכים להארת שבת שהוא בחינת האחדות העליון שבגאולה העתידה. ועתה בס"ד יובן דברי הזהר לקמן.

בְּגוֹנוֹנָא דְאֵינֶזֶן מְתִיחְדִין לְעֵילָא בְּאֶחָד, אִיפָּהּ חֲכִי אֵיחִי, אֲתִיחְדָת לְתַתָּא בְּרִזָּא דְאֶחָד, לְמַחְזִי עֲמַחֲזִין לְעֵילָא חַד לְקַבֵּל חַד, קוֹדֶשָׁא פְרִיָּהּ הוּא אֶחָד לְעֵילָא, לֹא יִתִּיב עַל פּוֹרְסִיָּא דִּיקְרִיָּה, עַד דְאֵיחִי אֲתַעֲבִידָת בְּרִזָּא דְאֶחָד בְּגוֹנוֹנָא דִּילִיָּה, לְמַחְזִי אֶחָד בְּאֶחָד. וְהָא אֲוִקִּימְנָא רִזָּא דִּינִי אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד. – בְּאוֹתוֹ אֲוִפֵּן שְׂאוֹתֵם הַשִּׁישָׁה חֲגִים וְתִרְוּמוֹת כְּנ"ל, מְתִיחְדִים לְמַעְלָה בְּאֶחָד לְהִיּוֹת דְּבוֹקִים בִּיחוד העליון של קב"ה ושכינתו שהוא שורשם, על ידי שראשית משווים עצמם למטה באחדות גם כן, אף גם היא השבת שהיא מעין עולם הבא יום שכולו שבת, באותו אופן של השוואת האחדות, מְתִיחְדָת לְמַטָּה בְּסוּד שֶׁל אֶחָד, עַל יְדֵי הַכֶּנֶת הַשֶּׁבֶת בְּפִרְיִשׁוֹת הָאֲכִילָה, בְּחִינַת נֶדֶר, וְתִיקוֹן אֲמוֹנַת חֲכָמִים, וְתִיקוֹן הִידִיִּים הַמִּתְחַבְּרִים יַחַד לְקַבֵּל וְלִהְשִׁפִיעַ, וְקַבְּלַת אֹרֶךְ אַבּוֹת שֶׁהוּא חֵיבוֹר וְוִי הַשִּׁין וְהַשְּׁפָעֶתֶם לְבַת בְּגִידוֹל הָאֲמוֹנָה בְּאֶחָדוֹתוֹ יִתְבַרְךְ, עַד לְהַמְשִׁכַת עוֹנֵג שֶׁבֶת בְּאֲכִילָה וְשִׁלוּם שִׁישׁ לֹא פֶה לְמַטָּה לְאֶחָד הַרְחוֹקִים וְהַשּׁוֹנְאִים לְהִיּוֹת אוֹהֲבִים זֶה לְזֶה בְּאֶחָדוֹת, שֶׁכֵּל זֶה הוּא סוּד שֶׁל אֶחָד, לְהִיּוֹת עִמָּהֶם לְהַצְטַרֵּף עִם יֵתֵר הַחֲגִים לְמַעְלָה לְהִיּוֹת גַּם הִיא אֶחָד בְּנֶגֶד וּבַחֲשׂוֹאָה כְּמוֹ אֶחָד שֶׁהִיא הָאֶחָדוֹת הָעֵלְיוֹנָה שֶׁבְּשׂוֹרֶשׁ, שֶׁהִיא קַב"ה הוּא אֶחָד לְמַעְלָה עִם כָּל דִּיבּוּרֵי הַתּוֹרָה וְהַבְּרִיאָה וְהַשְּׁכִינָה הָעֵלְיוֹנָה. וְאֶחָדוֹתוֹ עִם הַשְּׁכִינָה הוּא בְּחִינַת יִשִּׁיבָה עַל כֶּסֶף, כִּי כּוֹחַ מַלְכוּתוֹ מִתְגַּלֶּה בְּפּוֹעֵל בִּישִׁיבָתוֹ עַל כֶּסֶף מַלְכוּתוֹ הַמְּפָאֵר אוֹתוֹ

ולמרות שטרם ישיבתו נראים כנפרדים הרי שבאמת אחד הם, וכך לפי זה המשל של הכסא, השכינה למעלה הפועלת בהשגחה המשכת החיות האלוקית לישראל על ידי אותיות התורה המחיים הכל, היא באחדות גמורה איתו יתברך, ולכן לא יושב הקב"ה על כסא כבודו שהיא השכינה המתאחדת עימו, שבה אורו מכובד ומלוכש, עד שהיא בתחילה משווה עצמה והיא נעשית בסוד אחד בגילוי האחדות של כל גווני ההנהגות בעולם הזה של ששת ימי המעשה המתאחדים ביום בשבת בעלייתם, ובגילוי השגחה פרטית על כל ישראל לגוניהם, וכן כל גילוי ההלכות ודרישותיהם השונות אשר שורשם אחד, וכן גווני המאכלים העורכים יחדיו בשולחן השבת, שהכל כנ"ל הוא בסוד של אחד כמו האחדות שלו יתברך למעלה, וזאת השוואה של האחדות למטה כעין למעלה הוא כדי להיות נכללת למעלה בשורשה אחד באחד. והרי ביארנו סוד של ה' אחד שהוא הקב"ה למעלה ושמו שהיא השכינה אחד כמותו כדי להיות נכללת בו להיות אחד באחד כנ"ל. וכן איך פועלים ישראל האחדות למטה על ידי קבלת השבת כדי להיות גם הם דבוקים באחדות העליונה.

רִזָּא דְשֶׁבֶת, אֵיחִי שֶׁבֶת, דְאֲתִאֲחִדָּא בְּרִזָּא (דף קל"ה ע"ב) דְאֶחָד, לְמַשְׁרֵי עֲלָה רִזָּא דְאֶחָד. אֲלוֹתָא דְמַעְלֵי שֶׁבֶתָּא, דְהָא אֲתִאֲחִדָת פּוֹרְסִיָּא וְקִרְא קִדִּישָׁא, בְּרִזָּא דְאֶחָד, וְאֲתִתְקַנַּת לְמַשְׁרֵי עֲלָה מְלַפָּא קִדִּישָׁא עֲלָתָה. – סוּד הַשֶּׁבֶת הַרְמוּז בְּשֵׁמָהּ, הִיא שֶׁבֶת, ש' בַּת, שְׁבָה אֹרֶז זִכּוֹת הָאֲבוֹת הַמְּאִירִים בְּבַת, שֶׁהוּא אֲמוֹנַת הַחֲכָמִים הַמְּקַבְּלִים אֶחָדוֹת דִּיבּוּר ה', וְכֵן שְׁמָה שֶׁבֶת עַל שֵׁם שֶׁבְכּוּחָה לְהַשְׁבִּית אוֹיֵב וּמִתְנַקֵּם כְּבֵד כּוֹעֵם עַל יְדֵי אֹרֶךְ הַחֲכָמָה וְעוֹנֵג הַשֶּׁבֶת הַמִּתְגַּלֶּה בַּהּ בְּעַת הָאֲכִילָה. וְהִיא מִתְאֲחִדָת בְּכַחֲנוֹת שְׁבָה שֶׁהֵם שֶׁשֶׁת יְמֵי הַחֹל כְּנ"ל וּמְשׁוּוּה עֲצֻמָּה בְּסוּד הָאֶחָדוֹת שֶׁל אֶחָד כְּנ"ל בְּכַדֵי לְהַשְׁרֹת עֲלֶיהָ סוּד שֶׁל אֶחָד הָעֵלְיוֹן שֶׁהוּא יְחוּד קַב"ה וְשִׁכִּינְתֵיהָ. וְהִתְאֲחִדָת הַשֶּׁבֶת לְמַטָּה תְּחִילָתוֹ תְּפִילַת עֲרֵב שֶׁבֶת, בְּקִדּוּשׁ הַשֶּׁבֶת שֶׁבְּנוֹסַח הַתְּפִילָה שֶׁהוּא בְּחִינַת קְדוּשָׁה וּפְרִישׁוֹת בְּחִינַת נֶדֶר, שֶׁאֵז יִשְׂרָאֵל מִפְּנִים עֲצֻמָּם מִמַּחֲשֶׁבֶת הַחֹל וְתַאוּת עוֹלָם הַזֶּה בְּבִטְנָם הַמוֹפְרָשֶׁת וּמַחֲכָה לְקַבֵּל אֲכִילָה אֲשֶׁר כּוֹלָה קוֹדֶשׁ. וּמְכוּוֹנִים עֲצֻמָּם לְקַבֵּל עוֹנֵג מִתְנַת אֲבִיהֶם אֲשֶׁר בַּהּ מְלוֹכְשׁ אֶחָדוֹת הָעֵלְיוֹן שֶׁבְּבִית גְּנִזּוֹ. וּמְקַבְּלִים הַשֶּׁבֶת בְּשִׁמְחָה, בְּאֶחָדוֹת הַנְּפִשׁוֹת הַמִּתְכַּנְּסוֹת בְּאֶחָבָה בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, וְהוּא שְׂאֲמַרְנוּ לְמַעְלָה בִּישִׁיבָת הַמֶּלֶךְ הַמְּפּוֹאֵר עַל הַכֶּסֶף הַמְּפּוֹאֵר הַדּוּמָה לוֹ בְּתַפְאֲרָתוֹ, שֶׁהִיא מְתִיחָה כֶּסֶף הַכְּבוֹד הַקְּדוּשׁ וּפְרוּשׁ, שׁוֹהַ הַכֶּסֶף הֵם יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשׁ הַמְּשׁוּוִים עֲצֻמָּם לְפְרִישׁוֹת הַחֲכָמִים הַמְּאוּחָדִים בְּחֲכָמַת פְּלֵא הָעֵלְיוֹן (בְּחִינַת אוֹת אֶלֶף גִּימַטְרִיא אֶחָד) שֶׁאֵז יִשְׂרָאֵל מִתְאֲחִדִים בְּתְּפִילָה בְּסוּד אֶחָד, וּמִתְקַנַּת, עַל יְדֵי הָאֶחָדוֹת, הַשֶּׁבֶת וְהַשְּׂרָאָה הַשְּׁכִינָה שְׁבָה וּמִתְקַנַּם נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּאֶחָדוֹתם, בְּצוֹרֵת הַחֲכָנָה הַדּוּמָה לְעֵלְיוֹן וּבְתְּפִילָה הַמְּאֲחִדָת עִם הַמֶּלֶךְ כְּדֵי לְשַׁרְוֹת עֲלֶיהָ עַל הַשֶּׁבֶת אֵת אֹרֶךְ

המלך הקדוש הפרוש העליון האחד, המגלה אחדותו בזכות השוואת האחדות שבקבלת השבת והשבת עצמה.

כד עייל שבתא, איחי אתיחדת ואתפרשת מספרא אחרא, וכל דינין מתעברין מינה, ואיחי אשתארת ביהודא דנהירו קדישא, ואתעטרת בכמה עטרין לגבי מלכא קדישא, וכל שולטני רוגזין ומארי דינא פלהו ערקין, (נ"א ואתעברו מינה) ולית שולטנו אחרא פלהו עלמין. ואתפחא נהירין בנהירו עלאה, ואתעטרת לתא בעמא קדישא, וכלהו מתעטרין בנשמתיין חדתיין. כדן שירותא דצלותא, לברכא לה בחדות, בנהירו דאנפין, ולומר ברכו את יי המבורך. את יי דייקא, בגין למפתח לגפה בברכה. ואסיר לעמא קדישא למפתח לגפה בפסוקא דינא, בגין והוא רחום וגו', בגין דהא אתפרשת מרזא דספרא אחרא, וכל מארי דינין אתפרשו ואתעברו מינה. ומאן דאתער האי לתא, גרים לאתערא הכי לעילא. וברסויא קדישא לא יכלא לאתעטרא פעטרא דקדושה, דכל זמנא דמתערי לתא אינון מאריהון דינא, דהו מתעברין והו אזלי פלהו לאתמטרא גו נוקפא דעפרא דתהומא רבא, פלהו תיבין לאשראה ברוכתיהו ואתרחקת (ואתרחקת) בהו אתר קדישא דבעאת נייחא. כשנכנסת שבת, היא מתאחדת כנ"ל והמאחדת בתוכה כל ימי השבוע בהגדלת האמונה שהכל הנהגה אחת מאוחדת בגווני השונים, ועל ידי תיקון אמונת חכמים כנ"ל נעשה סוד אחדות אות שין ואור זכות האבות, שהוא בחינת עונג אכילת שבת שאז השלטון למוח והכמה המופלאה של השנת אחדות ה' ולכן היא מופרשת מן הצד אחר שער דרומי, שהוא בחינת עלמא דפירודא בחינת רשות הרבים, בחינת הכפירות שאין מאמין באחדות ה', וכן אין מאמין בחכמים אשר ה' דיבר בהם, ועתה על ידי ביטול הצד האחר מתגלה חסד אור האלוקות של עונג שבת, וכל דינין שהם בחינת ההסתרות של האחדות עוברין ממנה דהיינו בזכותה, והיא נשארת לבדה (ללא הדינים שהיו במשך השבוע) מאוחדת ביהוד של האור הקדוש של זכות האבות, עונג שבת, הבא בזכות אמונת חכמים הבא על ידי הפרישות של ערב שבת כנ"ל ומתעטרת בכמה עטרות שהם בחינת כתר בחינת רצון קדוש להתענג על ה' בדבקות בתפילה תורה ואכילה של שבת, להתקרב למלך הקדוש אחדות שלו עם השכינה כנ"ל, כי עטרה ורצון קדוש הבא מתוך אמונה בהשגחת ה' עלינו באהבתו שהוא בחינת עונג שבת, הוא הפך בחינת הכעס של הרודף אחר התאוות ואפילו הרודף אחר מדרגות הקדושה כשאין לו אמונה בהשגחה וכועס שאין נעשה רצונו כאילו הוא מלך שכל מה שרוצה צריך להיות מיד, בחינת עשו, שנאמר בו הלעיטני, שצווה ליעקב שיכנים לפיו המאכל מיד בלי מאמץ ידי עשו להביאו הוא עצמו לפיו. ממילא על ידי אלו העטרות ורצון קדוש כנ"ל באמונה עד שעולה לפליאות החכמה שהוא בחינת שלטון המוח הדבק בעונג מתנת השבת ואור הגנוז, כשזה קם זה נופל, קם שלטון המוח ונופל שלטון הכבד

כועס, וכל שלטי הרוגז, בחינת עשו הכופר בכבורה וברכת הנצה, ובעלי הדין שהיו שולטים על ידי הדין וההסתרה של ההשגחה, כולם בורחים ועוברים בזכותה של השבת, ואין שלטון אחר בכל העולמות, אלא רק שלטון הקב"ה בגילוי אחדותו, בזכות שלטון המוח והחכמים המה שליחי המלך הקדוש. ועל ידי ניתנת השלטון למוח על ידי בחינת אכילת שבת כולה קודש, שאז הוא הפך בחינת הכעס המסיר צלם אלוקים אוי אדרבא פניה של השכינה, בחינת בת, מאירים באור עליון של זכות האבות וכן משתלשל מוזאת ההארה שגם פניהם של ישראל מאירים באור השביעים פנים של התורה, בקידוש אשר לו שבעים תיבות (עיון ליקוטי הלכות, שבת הלכה ו' בענין הקידוש), ולכן באה ומתעטרת בקישוטים גלויים המייפים אותו למטה בעם הקדוש, וכולם מתעטרים בנשמות חדשות במוח החדש המשיג בחינת פליאות חכמת האחדות העליונה ורצון וכתר חדש לדבוק באחדות ה'. אז זמן ההכנה בהשוואת הפעולה למטה בהשתדלות להיות דומה לעליון בזמן ראשית התפילה בקבלת השבת בכניסתה כנ"ל לברך אותה בשמחה ורצון הפך הכעס הבטל, להכיר כי היא מקור הברכה של אחדות ימי השבוע ושפע שבהם, שעל ידי זה עולים דייקא להכלל בשבת, והברכה מתוך אמונה ועונג שבת בחינת שלטון המוח וגילוי צלם אלוקים לכן מברכים אותה בפנים מאירות, הפך בחינת סר צילם ויראתם, כי עתה בשבת מאיר זכר למעשה בראשית, ובראשית הוא ירא שבת, שעל ידי אחדות שבמאמר הסתום הכולל כל דיבורי ה' בחינת רזא דאחד על ידי זה זוכה ליראה ופנים מאירות, ואז הזמן לומר בזכות עונג שבת בשלום ואחדות שיש לו פה המגלה לכל באומרו ברכו את ה' המבורך, גלו גם אתם כולכם באחדות נשמותיכם שבתפילה כי השכינה הנקראת את על שם אותיות הדיבור מא' עד ת' שפועל ה' בדיבורו להמשיך חיותו יתברך בהשגחה פרטית ומחדש בטובו בכל יום מעשה בראשית באהבה לכל ישראל. והיא מאוחדת בו יתברך בחינת את ה', אשר הוא מבורך תמיד למעלה ללא הפסק ומתגלה ברכתו ואחדותו על ידי ישראל בקבלת השבת. וכל הברכה המתגלה בשבת שהיא בחינת בת שהיא בחינת אמונת חכמים להאמין שהמה משיגים אחדות בחינת את ה', זאת האמונה שלנו בשבת בחכמים הוא בחינת איש אמונות רב ברכות, שעל ידי האמונה בחכמים ממשיך מן הידים ברכת חיות למלאכים ולמאכלים ולכל בשרו מרפא, רפואת הנפש והגוף לכלל ישראל, כי על ידי האמונה הזו בהשגחה המופלאה של הקב"ה על חכמי הדורות לגלות להם הלכות התורה והסלע, על ידי זה יבוא בן דוד פלא בפלאות החכמה ירעץ הלכות הגאולה שר ושולט על הכבד בעל שלום שיש לו פה, לגלות בשלמות סודות התורה ואחדות נשמות ישראל, בחינת רזא דאחד, אשר יבוא לבנות שערי הקדושה בשלמות ובנין בית המקדש ונזכה כולנו בזכותו הפלאית ליום שכולו שבת בגאולה השלמה ברחמים במהרה בימינו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא בולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "כ"ל... הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמז אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

א. עלידי הפעם נתעורר המקטרג הגדול, שהוא עשו הוא אדם. ומן המקטרג העליון נתעוררים ונשתלשלים מקטרגים וצרים למטה על אדם הפועל ושלמים עליו. כי עלידי

הפעם חקמתו מוסתלקת וצלם אלקים סר מעל פניו ואין לו פני אדם, ועל וירי זה שלמים בו השנאים, כי נדמה להם ככהמה ואינם יראים מלפניו:

ב. עלידי אכילת שבת נקנע ונתבטל הפעם:

ג. עלידי צדקה וזכין לשלום רב:

ד. עלידי נזר, דחינו שידר איזהו נזר ויכנס מיד, עלידי זה וזכה לענג שבת שהוא בחינת אכילה בקדושה. ובשואבה לבחינת ענג שבת אז אין צריך לצום, כי פועל באכילתו

מה שפועל עלידי הצום, הינו להקניע הפעם ולהחזיר לעצמו חקמתו, שהוא צלם אלקים המאיר בפניו, ועלידי זה אויביו נופלים לפניו:

תפילה על פי הלימוד

"ה' אלקי אתה ארומקד אודה שמך כי עשית פלא עצות מרחוק אמונה אמן", פי ברחמיך הרבים בקרת בנו מכל העמים ורוממתנו מכל הקלונות וקדשתנו במצותיך וקרבנתנו מלבנו לעבודתך, ותתן לנו ה' אלקינו את תורתך הקדושה, תורה שבכתב ותורה שבעלפה, וצוית עלינו להאמין בצדיקיך וחקמיך האמתיים, ולהתקרב אליהם ולהתדבק בהם ולקיים דבריהם ככל היוצא מפיהם נעשה, כמו שכתוב, לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל: ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב, שתטע ותקבע אמונתך הקדושה בלבנו ובלב כל עמך בית ישראל, ותזכנו לאמונת חכמים בתכלית השלמות באמת לאמתו. ונזכה להאמין באמת בחכמים אמתיים וקדושה ולהתקרב אליהם ולהתאבק בעפר רגליהם ולשתות בצמא את דבריהם, ולילך בכל הדרך אשר יורו אותנו, ולא נסור מדבריהם ימין ושמאל. ותצילני מהתנגדותי, שלא יפוצא בי ובזרעי ויבטל זרע עמך בית ישראל, שום צד התנגדות לשום חכם אמת וקדושה, ולא נגד שום אדם פשר

שבעולם. מכל שכן שלא אזול בהם חס ושלום, רק אנכה לקים דברי הצדיקים והחכמים האמתיים, ולאחז בדבריהם ולהאמין בהם באמונה שלמה באמת. וכל מה שפגמתי באמונת חכמים מעניתי עד היום הזה וזולתי כבודם, ועלידי זה פגמתי בכלליות תורתך הקדושה אשר פלה נמסרה ביד החכמים האמתיים לדורשה לכל הפציהם, ועלידי זה פגמתי בהפלאים הקדושים הנבארים בדבר ה' עלידי אותיות התורה הקדושה, ועברתי על "לא דלא תסור", והסרתי כח הידים מן הפלאים הקדושים, שהם יד ימין ויד שמאל, אשר על ידם היו הפלאים מקבלים השפע מלמעלה, והיו משפיעים לכל העשבים ולכל הדברים שבעולם. ועלידי פגם אמונת חכמים נסתלקו ידי הפלאים, עד אשר אין להם כח לקבל ולהשפיע, ועלידי זה אי אפשר לקבל רפואה, וגרמנו חס ושלום מכה אשר לא כתובה בתורה, מכה שאין לה רפואה. אנא ה' ברחמיך הרבים, תמהל ותסלח ותכפר לי ולכל עמך בית ישראל על כל הפגמים האלה שפגמנו באמונת חכמים הקדושים. כי אתה יודע את תעלומות לבבנו, כי לא במרד ובמעל פגמנו

בזה, כי אם מחמת עכירת דעתנו ומעוטי ידיעתנו. אנא ה', זכנו מעתה ברחמיך לתקן כל זה, באפן שנוכה מעתה לאמונת חכמים בתכלית השלמות באמת כרצונך הטוב. כי אתה יודע ה' אלקינו, גדל חלישותנו בעת הזאת, ואין לנו שום סמכה כי אם על החכמים והצדיקים האמתיים. על כן זכנו להאמין בכל החכמים והצדיקים והפארים האמתיים, ולכלי לדבר שום דבור נגד כבודם חס ושלום, ולכלי לבנות שום פר ישראל שבעולם. היום והננו והמל נא עלינו, ונצר לשוננו מרע ושפתנו מדבר מרמה. ועזרנו והושיענו שנוכה להקים את האמונה הנפולה, ונזכה לתקן אמונת חכמים בשלמות באמת, ועלידי זה תחזיר ותתן כח הידים להפלאים הקדושים לקבל ולהשפיע לכל העשבים ולכל הדברים שבעולם, ותשלח רפואה שלמה לכל מכותינו כגוף ונפש בגשמיות ורוחניות, רפאנו ה' ונרפא הושיענו ונשעה פי תהלתנו אתה:

לעילוי נשמות
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מרדכי תמו בת דוד והיבוכא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת
חיה ליאורה בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.